

text: Vavřinec Fiala
foto:

12

ROZHOVOR

Kamarádky se v mých příbězích hledají

Neklidná růže je kniha velikostí tak akorát do kabelky. A stejně jako rtěnka, parfém nebo hřeben ji stačí vytáhnout a opraví i to, co se zpočátku zdálo jako příšerný den. Tahle nenápadná knížečka v sobě ukrývá takový příval optimismu, že nás samozřejmě zajímalo, kdo za ní vlastně stojí. A tak jsme se setkali s neuvěřitelně sympatickou Monikou J. Čapkovou...

Když jsem *Neklidnou růži* četl, váhal jsem, jestli ji označit za román plný eskapád hlavní hrdinky, nebo sbírku povídek. Jak byste ji definovala vy?

Jako román napsaný formou povídek (smích). Vždycky jsem ráda psala krátké povídky. Inklinuji k nim, baví mě a záměrně jsem tak napsala i svou knihu. Jenom jsem do všech obsadila stejnou hrdinku.

Když už o ní mluvíme, Evelína je sice ve středním věku, ale prožívá šílené příběhy, které obvykle čteme v příbězích mnohem mladších hrdinek. Byl váš záměr ukázat, že i starší ženy si umějí užívat života?

Určitě! I ženy ve středním věku mohou prožívat zábavné, někdy až bláznivé situace, a přitom neztrácet svůj nadhled. Život je plný možností a dobrodružství v jakémkoliv věku, je důležité si to připomínat.

Nejvíc mě na vaší knize bavily dialogy. Jsou tak živoucí a upřímné, že působí dojmem, že jste žila permanentně s diktafonem v ruce a nahrávala jste rozhovory lidí ve svém okolí...

Vytváření dialogů miluji, jsou pro mě klíčem k oživení postav a jejich tajemstvím je: kopa fikce, troška reality, ždíbec zapomenuté pravdy a plná náruč šarmu středního věku.

Nehrozí tedy, že vám přijde kamarádka vynadat, že jste do knihy použila část vaší konverzace?

Hrozí a stává se to celkem často. Někdy to začíná výčitkami jako: „To tam vážně

nejsem?“ nebo: „V příští knize chci být Stela!“. Ale upřímně? Když se kamarádky v postavách hledají, a pak se hádají, která z nich je ta nejtípnější, to mě baví nejvíc.

Kniha se sice hodně točí kolem milostných a romantických vztahů hlavní hrdinky, ale nesmíme opomenout úžasné kamarádky, bez kterých by se rozhodně neobešla. Nepřijde vám, že je téma přátelství v knihách oproti romantické lásce upozadované?

Souhlasím. Přátelství je vztah, který nás drží nad vodou, i když se všechno ostatní hrouť.

MONIKA J. ČAPKOVÁ (* 1977)

Narodila se a vyrostla v Humpolci, ale vítř ji následně zavál do Mostu. Deset let vedla vlastní firmu a dlouhé roky pracovala na manažerském postu. Její literární debut *Neklidná růže* líčí bláznivé eskapády Evelíny, ženy ve středním věku, která navzdory trapasům a vzpomínkám na nepovedené manželství nepřestává hledat pravou lásku.

Neklidná růže, 449 Kč, již vyšlo

Chtěla jsem, aby kniha inspirovala ženy, které zapoměly na své vlastní životy, a zároveň jim připomněla, jak nepostradatelné je mít kolem sebe opravdové přítelkyně. Bez nich by hlavní hrdinka zvládala své trable jen těžko.

Kniha sem tam prolíná básně nebo lyrické momenty. Proč jste se rozhodla příběhy – často poměrně vtipné – proložit něčím tak křehkým jako je poezie?

Protože takový je i život. Když jsme na vrcholu, často zapomínáme na ty křehké momenty, které nás mohou zranit. Jsme plní euforie a máme pocit, že nás nic nemůže zastavit – a pak přijde něco nečekaného, co nás srazí na zem. Poezie v knize připomíná právě tyto tiché okamžiky, které se vynoří, když to nejméně čekáme.

Co byste si nejvíc přála, aby si čtenáři z vaší knihy odnesli?

Hlavně naději a chuť znovu naplno žít. Aby si uvědomili, co je v životě opravdu důležité a co se z něj nenápadně vytrácí. Nejlíp to vystihla jedna z mých prvních čtenářek: po dočtení jedné povídky mi napsala, jak moc se jí líbí typická ženská drbárna, a jak si uvědomila, že na takové akci dlouho nebyla. Právě to bych si přála – aby se čtenářky v mých postavách našly a prožily s nimi i to, co by samy možná nikdy nedokázaly, přestože po tom touží. ■